

РЕШЕНИЕ

№ 3600

гр. Варна, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Х.
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20223110104129 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени обективно , кумулативно съединени специални положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, заведени във ВРС под входящ номер на искова молба 21510/31.03.2022 г.

Ищецът по делото С. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: ***, чрез пълномощник - адв. Н. Х. от ВАК е предявил исковата си молба против ответника К. С. К., ЕГН *****, с адрес: ***.

Отправеното до съда искане по см. на чл.127, ал.1 т.5 ГПК, съгласно исковата молба и предвид стореното надлежно уточнение е: да бъде постановено Решение по силата на което да бъде прието за установено в отношенията между страните - ищеца и ответника, по отношение на ответника К. С. К., ЕГН *****, с адрес: ***, че ДЪЛЖИ на ищеца С. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 1700,00 лв. (хиляда и седемстотин лева) - дължима главница съгласно Запис на заповед, издаден на 24.02.2020 г. от К. С. К., ЕГН *****, за сумата от 2000,00 лв., с падеж 31.03.2021 г., сумата от 119,94 лв. (сто и деветнадесет лева и деветдесет и четири стотинки) - лихва за забава за периода от 01.04.2021 г. до 10.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението в съда - 10.12.2021 г., до окончателното погасяване на вземането, за които парични вземания заповедният съд е издал Заповед № 7127 /17.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по частно гражданско дело № 17711/2021 г. по описа на ВРС, ХЛП - ри състав, на осн. чл.422, ал.1 , вр. чл. 415, ал.1 ГПК и чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът основава исковата си молба на следните твърдяни правно релевантни факти а именно:В исковата молба се твърди, че по частно гр.дело № 17711/2021 г., 42-ри състав при РС Варна издал Заповед № 7127/17.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист № 4740 от дата 17.12.2021 г. против длъжника К. С. К. (ответника в исковото производство) за следните парични вземания : сумата от 1700 лв.

дължима главница по Запис на заповед, сумата от 119,94 лв. лихва за забава за периода 01.04.2021 - 10.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда 10.12.2021 г. до окончателното погасяване на вземането, ведно и със сторените от заявителя разноси (посочени в исковата молба по размер и основание). Ищецът твърди, че документът по чл. 417 ГПК - Запис на заповед е издаден от К. С. К. на 24.02.2020 г., като по силата на същата ценна книга длъжникът поел задължението безусловно и неотменимо за заплати на ищеца С. Г. сумата от две хиляди лева. Падежът на задължението бил 31 март 2021 г. Поето било и задължение за заплащане на лихва при просрочие в размер на общия лихвен процент плюс десет пункта. Оригиналът на записа на заповед се сочи от ищеца, че се намира по преписката по частното гр.дело № 17711/2021 г. по описа на ВРС ,42 -ри състав, т. к. представлявал документа по чл.417 ГПК, с който е иницирано заповедното производство.

На второ място в исковата си молба ищецът сочи, че ответникът, в качеството му на длъжник в заповедното дело подал възражение по чл.414 ГПК, а заповедният съд връчил на заявителя - сега ищец определение № 1738/15.2.2022 г. с указание, че кредиторът има право да предяви положителен установителен иск за горните суми в 1 месечен срок, считано от уведомяването. Преписа от това определение бил връчен на 1.3.2022 г., поради което и ищецът предявява в срок иска си.

Основанията, обстоятелствата и фактите от които твърди ищецът, че произтичат паричните му вземания наведени в исковата молба са следните:

Ищецът се спира на твърденията си затова, че е издадена в негова полза Заповед за изпълнение по чл.417 ГПК в иницирано от него заповедно производство, а и при спазване на срока за предявяване на специалния положителен установителен иск обосновава и правния си интерес от водене на исковата защита. По същество ищецът е навел твърдения за характера на правната сделка - запис на заповед, сочи че ценната книга отговоря на изискванията визирани в чл.535 ТЗ, обективира действителни ликвидни и изискуеми парични вземания в търсените размери. Изрично е посочено в исковата молба, че записа за заповед е издаден за главница от 2000 лв., но ищецът претендира само сумата от 1700 лв.Позовавайки се на съдебната практика обективирана в Решение № 240/9.2.2018 г. по т.д. № 838/2017 г. на ВКС, Второ Т.О., ищецът е навел фактически твърдения за допустимост и дължимост на акцесорното искане в размер на 119,04 лв. - лихва за забава от датата на падежа до датата на подаване на заявлението в съда - от 01.04.2021 г. до 10.12.2021 г.

Отделно от изложеното, именно предвид характера на записа на заповед като едностранна правна сделка ищецът е заявил в исковата си молба, че не следва да навежда твърдения затова съществува ли каузално правоотношение между страните и ако „да“ -какво. В съответствие с изложеното и ищецът е сезирал исковия съд с ОСИ.В подкрепя на твърденията и исканията си ищецът е направил доказателствени искания.

В срока по чл.131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от адвокат С. П. К., в качество на надлежно упълномощен процесуален представител на К. С. К..

Ответникът намира предявения иск за процесуално допустим.Изразеното в срока по чл.131 ГПК становище на ответника по основателността на иска е, че искът е изцяло неоснователен.Ответникът оспорва изцяло исковите претенции както по основание, така и по размер и счита, че същите са неоснователни, като аргументите му за това са следните:

1.Наведено е възражение за недействителност на процесния запис на заповед на основание чл. 536, ал. 1, във вр. с чл. 535, ал. 1, т. 4 от ТЗ.В издадения запис на заповед не било уговорено място на плащане на задължението по него. Ответника счита за неприложими в настоящия случай разпоредбите на чл. 536, ал. 3 и ал. 4 от ТЗ, доколкото в записа на заповед било посочено място на издаване, но същото не било достатъчно конкретизирано като адрес, а било посочено само гр. Варна.

В условията на евентуалност, прави и възражение за нищожност на уговорената в запис на заповед лихва за просрочие. Съгласно разпоредбата на чл. 459, ал. 1 от ТЗ във вр, с чл. 537 от ТЗ в менителница, платима на предявяване или в определен срок след предявяването, сочи ответника, че издателят можел да поеме задължение за лихва върху сумата. Във всяка друга менителница, обаче, такова задължение се смятало за нищожно. Процесният запис на заповед бил с определен падеж, а не на предявяване, поради което уговореното в него задължение за заплащане на лихва се явявало нищожно.

Отделно горното, дължимата по запис на заповед лихва не била уговорена по ясен и категоричен начин, доколкото веднъж била уговорена в размер на ОЛП + 10 пункта и веднъж в размер на ОЛП + 5 %, поради което задължението за заплащане на лихва също се явявало нищожно.

В случай, че съда приеме процесния запис на заповед за редовен от външна страна, въпреки изложените от ответника основания за недействителност, то ответникът твърди, че задължението му по процесния запис на заповед е изцяло погасено. Твърдението на ответника е, че процесния запис на заповед обезпечавал задължения по каузално правоотношение, а именно наемно правоотношение с предмет недвижим имот, собственост на поемателя С. Г. Г. и съпругата му К. Х. Г., обективизирано в Договор за наем на недвижим имот от дата 01.09.2017 година и Договор за наем на недвижим имот от дата 31.12.2020 година, като излага следната фактическа обстановка: На дата 01.09.2017 година между К. Х. Г., ЕГН ***** в качеството ѝ на физическо лице - търговец с фирма „*** Г. „, вписана в ТРРЮЛНЦ към АВ с ЕИК *** и представляваното от ответника дружество „****“ ООД, вписано в ТРРЮЛНЦ към АВ с ЕИК *** бил сключен Договор за наем на следния недвижим имот, собственост на К. Г. и С. Г., а именно: магазин, находящ се в ***. Недвижимият имот, предмет на наемното правоотношение бил придобит от К. Г. в режим на СИО с поемателя по запис на заповед С. Г. по силата на Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в СВ Варна под акт № *, том *, дв. вх. рег. № * година. Съгласно договореното между страните Договорът за наем бил сключен за срок от пет години, считано от 01.09.2017 година. Месечната наемна цена за имота била в размер на 100.00 лева. Страните уговорили заплащането на месечните наемни вноски да се извършва в брой. Между страните била постигната устна договорка месечната наемна цена да бъде заплащана в магазина на дружеството „Г.“ ООД, ЕИК *** на улица „****“ в град Варна. За заплатената в брой месечна наемна цена на ответника били издавани квитанции, като в следствие били издавани и фактури. Във връзка с настъпило просрочие за заплащане на месечни наемни вноски за 2020 година, страните се договорили управителя на дружеството-наемател в лично качество да издаде процесния запис на заповед, с който да бъдат обезпечени както просрочените месечни наемни вноски, така и дължимите занапред месечни наемни вноски. С Анекс от дата 26.08.2020 година към Договор за наем на недвижим имот от 01.09.2017 година, страните били приели, че за месеците септември и октомври 2020 година наем не се дължи, поради извършен ремонт на помещението. Със споразумение за прекратяване на договор от дата 30.10.2020 година страните били прекратили сключения между тях договор за наем, считано от 01.11.2020 година. На дата 31.12.2020 година бил сключен нов договор за наем по отношение на недвижимия имот с наемодател съпругата на поемателя по запис на заповед К. Г. и наемател представляваното от ответника дружество „****“ ООД. Срокът на договора отново бил пет години, считано от 01.01.2021 година, като месечната наемна цена отново била в размер на 100 лева. С отправено предизвестие до ответника за едностранно прекратяване на договора, наемното правоотношение било прекратено, считано от 13.11.2021 година, като наемателят освободил помещението. Дължимият наем за месец октомври, както и до освобождаване на помещението бил удържан от внесения от наемателя депозит при сключване на договора за наем от 01.09.2017 година в размер на 260 лева. Въпреки, че договорите за наем били сключени от съпругата на поемателя по запис на заповед, веднъж в качеството ѝ на физическо лице - търговец и веднъж в лично качество, всички отношения между страните, свързани с договора за наем се били уреждали между С. Г. и ответника К. К., в качеството му на управляващ и представляващ дружеството - наемател. Действително при заплащането на месечните наемни вноски, не отрича ответника, че представляваното от него дружество изпадало в забава, като при наличие на по-големи възможности дори внасяло суми занапред по наемното правоотношение, но към днешна дата всички задължения били изцяло погасени чрез плащане, за

което представя и квитанции за извършените плащания.

Въз основа на гореизложеното ответникът моли претенциите на ищеца да бъдат отхвърлени изцяло като неоснователни и недоказани. В отговора на искова молба ответникът е изразил становище по доказателствените искания на ищеца и обективирал насрещни доказателствени искания. С оглед на безплатно предоставената правна помощ на ответника (по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАдв.) адв. К. желае на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да ѝ бъде определено и присъдено адвокатско възнаграждение.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищецът, чрез адв. Х. поддържа предявените искове, желае уважаването ѝм ведно с присъждане на сторените разноски както в заповедното, така и в исковото производство.

Ответникът, представляван от адв. К. поддържа становището си за неоснователност и недоказаност на исковете, желае произнасяне на съда в този смисъл ведно с присъждане на съдебно – деловодни разноски при условията на чл. 38, ал. 2 ГПК.

Двете страни по спора, в рамките на предоставения от съда срок, са депозирали подробни и аргументирани писмени защиты.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Няма спор между страните по делото, че настоящото исково производство е иницирано след образуване на частно гр. дело № 17711/ 2021 г. по описа на РС Варна, XLII – ри състав. Установява се от материалите по заповедното производство, че въз основа на Разпореждане 27787/ 17.12.2021 г., заповедният съд е издал Заповед № 7127/ 17.12.2021 г. за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 ГПК в полза на заявителя и против длъжника. От оригинала на цитираната Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ, приобщен на л. 20 – ти от заповедното дело, е видно, че заповедният съд е разпоредил длъжникът К. С. К. „ЕГН *****“ да заплати на кредитора С. Г. Г., ЕГН ***** СУМАТА от 1700 лв., дължима главница съгласно Запис на заповед, издаден на 24.02.2020 г. от К. К. за сумата от 2000 лв., с падеж 31.03.2021 г., СУМАТА от 119,94 лв. – лихва за забава за периода 1.4.2021 г. до 10.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 10.12.2021 г., до окончателното изплащане на вземането, на осн. чл. 418, ал. 1, вр. чл. 417, т. 10 ГПК. Със същата заповед в полза на заявителя са били присъдени сторените по заповедното дело съдебно – деловодни разноски в размер на 36,40 лв. за заплатена държавна такса и 300 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК. На основание чл. 418, ал. 1 ГПК е било допуснато незабавно изпълнение на заповедта, а видно от същата и издаден изпълнителен лист № 4740/17.12.2021 г., получен от процесуалния представител на заявителя.

Процесната ценна книга е била представена в оригинал с депозирание на заявлението, като към момента на л. 9 – ти по заповедното дело е приложено копие от записа на заповед, т.к. оригинала е заведен под номер 282/17.12.2021 г., предаден на съхранение на адм. секретар на РС Варна.

Липсва спор между страните, че заповедта по чл. 417 ГПК е била надлежно връчена на длъжника, а и този факт е виден от приложеното на л. 27 – ми заверено за вярност с оригинала копие на ПДИ по ИД № 20217190400937 по описа на ЧСИ Ст.Я., връчено на Кр.К. на 07.01.2022 г. Ето защо и депозираното на 3.2.2021 г. Възражение по чл. 414 ГПК от длъжника Кр.К. е заведено в срок, а и заповедният съд с Определение № 1738/15.2.2022 г., след констатиране на спазване на срока е указал на заявителя че има възможност да предяви в рамките на 1 м. срок специалния си положителен установителен иск. Преписа от определението от 15.2.2022 г. заявителят е получил на 16.2.2022 г., а на 31.3.2022 г. е депозирал по частното дело препис от исковата си молба.

При така изложеното по – горе се налага и извод, че заявителят е спазил преклузивния срок за предявяване на специалния положителен установителен иск, поради което и производството по предявените обективно кумулативно съединени специални положителни установителни искове е допустимо.

Спорни по делото между ищеца и ответника са реално всички въпроси свързани с

претенцията на ищеца за главница, мораторна лихва и законна лихва , както и относно действителността на записа на заповед . Спори се между страните и относно каузалното правоотношение във връзка с което е издаден запис на заповед. Отделно от горното ответникът в срока по чл.131 ГПК е навел и възражения за нищожност на ценната книга поради липса на място на плащане и поради недействителност на клаузата за мораторна лихва .

Видно от протокола от първото открито съдебно заседание , страните по делото са допълнили твърденията и възраженията си . В тази връзка съдът е обявил на страните, че ищцовата страна оспорва отговора на искова молба, в който се сочи, че ценната книга е издадена във връзка с каузално правоотношение, каквото ищецът, чрез процесуалния си представител, оспорва да е съществувало във връзка с издаването на Записа на заповед. Напротив - ищцовата страна пояснява в първото открито съдебно заседание, че е имало налице устно споразумение между ищеца и ответника, по повод на което и за извършване на ремонт на сградата е издадена ценната книга. Ответната страна оспорва наведените в първото открито съдебно заседание допълнителни фактически твърдения от страна на ищеца, чрез процесуалния му представител. Адв.К. в качество на процесуален представител на ответника твърди , че процесния Запис на заповед обезпечава наемно правоотношение между съпругата на Сл.Г. и дружество на ответника – „*** „, адв.Х. репликира, че съпругата не е в никакви правоотношения , а адв.К. прави дуплика , че съпругата на ищеца и в лично качество също има сключен договор за наем , а не като търговец „****“ .

За установяване на действителната фактическа страна на спора съдът е допуснал събиране на гласни доказателства в полза и на ищеца и на ответника .

Водената от ищеца свидетелка Д. Н. С. , без дела и родство със страните, сочи пред съда, че работи в счетоводството на фирма „Г.“ ООД и г-н Г. й е работодател. К. К., твърди св.С., че бил наемател на улица „*** „ и свидетелката текущо се занимавала с наемите и в тази връзка познавала отв.К., разговаряла с него именно в качеството му на наемател. На улица „*** „, твърди св.С., отв.К. бил наем помещение, като според свидетелката там продавали някакви кебапчета, някаква скара. Това помещение било собственост на г-жа Г. - К. Х. Г., съпругата на г-н Г. . Имотът бил на г-жа К. Х. Г., твърди свидетелката. По този повод , обяснява свидетелката, че познава г-н К. като наемател. Г-н К., като наемател на г-жа Г., сочи още св.С., че оставял наема долу в магазина на г-н Г. и коментирали, че той доста закъснявал с наема и в такъв смисъл - имало проблеми.

На конкретно поставени въпроси свидетелката отговоря , че не може да каже дали г-н Г. се е занимавал с поддръжката на имота на г-жа Г., но знаела, че г-н К. бил поставил въпроса за ремонт на покрива на сградата на ул. „****“, това не било скоро, не си спомня точно кога, но знаела, че във връзка с този ремонт, просто г-н Г. я бил повикал в стаята и й казал, че е дал пари на г-н К., срещу което ищецът дал на свидетелката да съхранява Запис на заповед и тя сложила записа на заповед в касата . Свидетелката твърди, че съхранявала записа на запис до момента, в който господин Г. го поискал и тя го му го предала . Конкретно във връзка със спорните отношения по делото свидетелката е заявила , че само си спомня , че господин Г. казал , че бил предоставил пари за ремонт на покрива .

Воденият от ответника свидетел В. Н. С. , без дела и родство със страните, твърди пред съда , че познава ответника К. К. и че са семейни приятели . Св.С. сочи , че Кр.К. имал помещение под наем на ул. „****“, 16, заведение, първо било фреш бар, после за скара - кебапчета, кюфтета, бърза закуска. Настоящото помещение, според св.С. било собственост на г-н Г..

От показанията на св.С. по същество се установява, че свидетелят знаел от ответника, че още 2020 г., когато била ковид пандемията, че Кр.К. закъснявал с наемите и имали „ никакви търкания „ с ищеца Г. и се карали. Тогава г-н Г. оставил ответника в помещението , а ответникът можело и да закъснява, но си плащал наема, дори когато имал повече работа и обороти плащал напред .

Същият свидетел заявява пред съда, че разбрал, на по-късен етап ответника споделил със свидетеля , че отв.К. подписал някакъв документ за някакви пари, но свидетелят не знаел за какви пари става въпрос : „, и за какво става въпрос за наема, един вид, когато е закъснявал и имал да дава на г-н Г., К. му ..подписал някакъв документ, че има да ги дава тези пари към него, за да е спокоен Г.... „. Именно от ответника свидетеля сочи , че знае , че Кр.К. подписал този документ .

Последно, твърди свидетеля, К. ползвал помещението в края на лятото на 2021 г., като тогава свидетеля бил с него, т.к. ответника го извикал за подкрепа - имал да плаща последен наем и ако ищецът Сл.Г. го оставел, тогава ответника цял да продължи да си работи . По този повод и свидетеля разказва пред съда , че отишли заедно с ответника на Адвокатската градинка, имало едно заведение, точно там имали среща, в заведението с г-н Г.. К. трябвало да плати последния наем и да се разбират вече какво ще правят оттук нататък. К., твърди св.С. че броил пари на Сл.Г. , той пристигнал с една малка количка, бяла, а свидетелят бил седнал на заведението, а Сл.Г. и Кр. К. били точно отпред, даже свидетелят ги слушал какво си говорят . При тази среща , обяснява свидетелят, че г-н Г. подписал някакъв документ ,на колата направо, на прозореца. К. бил малко разстроен, един вид се насълзил , защото той имал три деца все пак, мъчел се човекът, работел и му казал на Сл.Г. : „Остави ме, бе, човек...Остави ме да работя, сега има работа, като тръгна работата, тогава искаш .. „, и Г. му казал, че ще си помисли. К. твърди св.С., че платил парите, последната вноска, където имал да плаща за наемите, като свидетелят видял, че му се разписал на някакъв документ и си тръгнали и после де факто разбрал, след колко време, след 2-5 дена, че Сл.Г. казал на Кр.К. да напусне помещението до еди-коя си дата.От показанията на св.С. се изяснява , че свидетелят не е виждал документа, не знаел за какво е този документ, знаел , че е за наемите където К. закъснявал, за да е спокоен господин Г. . Г-н Г. ,твърди свидетеля , че се подписал на нещо и го дал на К. и почнали да си говорят, К. дал парите на г-н Г., а г-н Г. се разписал на документа на колата.

Освен събраните по делото гласни доказателства, в срока по чл.131 ГПК ответникът е ангажирал и по делото на листи от 33 – 44 вкл. са приобщени следните писмени доказателства : Договор за наем на недвижим имот от 01.09.2017 г.; Анекс от 26.08.2020 г. към Договор за наем на недвижим имот от 01.09.2017 г.; споразумение от 30.10.2020 г. за прекратяване на договор; Договор за наем на недвижим имот от 31.12.2020 г.; квитанция към приходен касов ордер № 45/17.07.2020 г., квитанция към приходен касов ордер № 42/25.08.2020 г., квитанция към приходен касов ордер от 29.01.2021 г. и квитанция към приходен касов ордер от 13.05.2021 г.; квитанция към приходен касов ордер от 24.09.2021 г., квитанция към приходен касов ордер от 06.08.2021 г., квитанция към приходен касов ордер от 13.09.2017 г. и квитанция към приходен касов ордер от 07.07.; фактура № 5068/30.04.2019 г. и фактура № 5069/08.05.2019 г.; фактура № 5070/30.08.2019 г. и фактура № 5071/05.12.2019 г.; фактура № 5072/18.08.2020 г. и фактура № 5073/31.08.2020 г.; справка № 575249/12.05.2022 г. чрез отдалечен достъп по данни за физическо/юридическо лице за вписвания, отбелязвания и заличавания в Служба по вписванията - Варна за период от 01.01.1993 г. до 12.05.2022 г. по персонална партида № 20250.

Безспорно от приложеното на л.33 – ти споразумение се установява, че на 30.10.2020 г. ЕТ „*** К.Г. „ с управител инж. К. Г. и „*** „ ООД , с МОЛ Кр.К. са се договорили в качество на страни по договор за наем от 1.9.2017г. да прекратят договорните си отношение считано от 1.11.2020 г.

Приложения на л. 34, 35 в заведено за вярност с оригинала копие на договор за наем носи дата 31.12.2020 г. като отразява сключване на договор между К. Г. и „****“ ООД с предмет – магазин на ул. „****“ *** с наемна цена 100 лв. ,с вкл. ДДС и срок 5 години. Приложения на листи 38 – 40 заверени за вярност с оригинала копия на данъчни фактури отразяват плащане на наем от страна на „****“ ООД към ЕТ „*** – К. Г.“ на датите 30 април 2019 г. – 400 лв., на 8.5.2019 г. – 100 лв., на 30.08.2019 – 300 лв., на 5.12.2019 - 400 лв. , на 18.8.2020 г. 300 лв.и на 31.8.2020 г. 500 лв. Копията на 8 бр. квитанции приложени на л. 36, 37 съдът при така както са оформени същите категорично не може да установи от кого и към кого и кога са съставени.

На последно място справката от АВ СВ Варна съдът намира за пряко неотнотосима към предмета на спора,т.к. правата на собственост върху един недвижим имот не рефлектират върху договорите за наем и заем .

Във връзка с предметните предели на спора, съдът след прочит на записа на заповед приложен на л. 9 –ти от заповедното дело констатира , че записа на заповед носи името запис на заповед, посочено е място на издаване гр.Варна, дата на издаване – 24.02.2020 г. , падеж 31.03.2021 г. , СУМА 2000 лв., без протест и разноски . В текста в записа на записа на заповед се съдържа задължението на Кр.К. по този запис на заповед , безусловно и неотменимо да плати на поемателя

С. Г. Г. или на негова заповед сумата от 2000 лева , като при просрочие ще се начисли върху посочената сума от издаването на записа на заповед ОЛП плюс 10 пункта . На следващия ред е вписана и дължима лихва ОЛП плюс 5 % . Записа на заповед не се спори, че е подписан от Кр.К., като е видно от копие на ценната книга , че документа по чл.417 ГПК е пописан от Кр.К. и са изписани имената К. К. под подписа.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявеният специален положителен установителен иск от ищеца С. Г. против ответника К. К. е с правно основание чл. 422, ал.1 , вр. чл. 415, ал.1 ГПК и чл. 86 ,ал.1 ЗЗД и с него ищецът цели да установи и докаже, че ответника му дължи сумата от 1700 лв., , ведно със законната лихва върху тази главница (считано от датата на подаване на заявлението по чл.417 ГПК в съда) и 119,94 лв. лихва за забава за периода 1.4.2021 – 10.12.2021 г. по силата на Запис на заповед от дата 24.02.2020 г.

Така предявеният във ВРС иск е процесуално допустим, тъй като при евентуално положително за ищеца произнасяне на съда, издадената, необезсилена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК ще може да влезе в сила и вземането ще бъде установено със СПН. За допустимостта на исковото производство, съдът съди въз основа на твърденията на ищеца, залегнали в исковата молба, съответствието между фактически твърдения и петитум и идентичността на основаниято и размера на паричното вземане в исковото производство и заповедното производство а именно – частното гр.дело №17711/2021 г. по описа на РС Варна, XLII –ри състав. Отделно от горното няма спор между страните, че длъжникът е подал в срока по чл.414 ГПК възражение , с което е спряно действието на издадената Заповед по чл.417 ГПК и изпълнителен лист , издаден на осн. чл.418 ГПК, както и че заповедният съд е дал указание на заявителя (ищец в исковото производство) да предяви настоящия иск,съгласно чл.415 ГПК.Няма спор и че искът е предявен в рамките на преклузивния срок, поради което и съдът извежда извод за допустимост на производството по настоящото гр.дело .

Приемайки иска за допустим, съдът дължи произнасяне по същество.При произнасянето си по същество на спора ,съдът съобразява разпределената доказателствена тежест, твърденията и възраженията на страните, доказателствата по делото и относимата към казуса задължителна и константна съдебна практика на касационната инстанция .

Анализирайки писмените доказателства по делото, в съвкупност и поотделно, съдът достига до извода от правна страна, че предявеният от ищеца Сл.Г. против отв.Кр.К. иск с правно осн. чл. 422, ал.1 ,вр. с чл. 415 , ал.1 ГПК и чл. 86, ал.1 ЗЗД освен процесуално допустим е и основателен и доказан, като излага следните правни аргументи за да обоснове крайния си извод :

На първо място,след разпределението на тежестта на доказване, съдът намира за необходимо да посочи, че съгласно задължителното Тълкувателно решение № 4/2013 год., постановено на 18-ти юни 2014 год. по тълкувателно дело № 4 по описа за 2013 г. на ОСГТК на ВКС са дадени отговори на „ въпроси, свързани със заповедното производство,.. Относно към конкретния казус е даденото разяснение в ТР № 4/2013 г., към точка 17 –та, като ОСГТК на ВКС приема, че предметът на делото по иска, предявен по чл. 422 ГПК се определя от правното твърдение на ищеца в исковата молба за съществуване на подлежащо на изпълнение вземане, за което е издадена заповедта за изпълнение. Подлежащото на изпълнение вземане, в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл. 417 , т. 9 (т.10 след измененията) ГПК въз основа на запис на заповед, пояснява ВКС, е вземането по редовен от външна страна менителничен ефект. Записът на заповед,се сочи и в самото ТР, е ценна книга, материализираща права, и доказателство за вземането а вземането по запис на заповед произтича от абстрактна сделка, на която основаниято е извън съдържанието на документа. При редовен от външна страна менителничен ефект и направено общо оспорване на вземането на ответника, указва ВКС, ищецът не е длъжен да сочи основание на поетото от издателя задължение за плащане и да доказва възникването и съществуването на вземане по каузално правоотношение между него като поемател и длъжника – издател по повод или връзка с което е издаден записът на заповед. Именно това е и тезата на ищеца – заявена в исковата молба.

В развитото се пред настоящия състав исково производство, ответника, представляван от адв.Св.К. е навел релативни възражения : за невъзникване на вземането поради това, че записът на заповед не е редовен от външна страна документ по см .на ТЗ, че клаузите за лихва са недействителни и че всъщност вземането, предмет на иска произтича от каузално правоотношение, но не между страните по спора а между ответника и съпругата на ищеца , а именно наемно правоотношение на същия магазин в гр.Варна , на ул.*** .

От своя страна , ищецът е допълнил твърденията си затова , че ценната книга обезпечава друго правоотношение – устно споразумение между страните по делото, затова ищецът да поеме разходите за ремонт на покрива в сградата на ул.*** , поради което и бил издаден процесния запис на заповед за сумата от 2000 лв.(заем), а след извършено плащане на сумата от 300 лв., ищецът претендира само сума от 1700 лв . главница ведно със законната лихва и сума от 119,94 лв. лихва за забава за периода 1.4.2021 – 10.12.2021 г.

При тези твърдения на страните и възраженията на ответника, съдът следва да обсъди относимите към предмета на спора доказателства и да ги анализира в съответствие с трайната и задължителната съдебна практика.

Процесният запис на заповед, като бе посочено и по-горе е приобщен по надлежния ред като писмено доказателство по делото и се намира на лист 9 –ти от частното гр.дело, инициирало настоящото исково производство. Същият този запис на заповед отговоря на изискванията за съдържание и форма, визирани лимитативно и изчерпателно в нормата на чл.535 ТЗ а именно: В цитирания текст от Търговския закон е посочено, че Записът на заповед следва да съдържа: 1. Наименованието „ запис на заповед „ в текста на документа на езика, на който е написан ; 2. безусловно обещание да се плати определена сума пари; 3.падеж; 4.място на плащане; 5.името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати ; 6.датата и място на издаването и 7.подпис на издателя.

Приложеното на л. 9 –ти по заповедното дело копие на записа на заповед , според настоящия съдебен състав отговоря изцяло на изискванията за редовност, форма и съдържание . При така изложеното по-горе, съдът намира, че записът на заповед от дата 24.02.2020 год. съдържа реквизитите визирани в чл. 535 ТЗ, както и че отговаря на формалните изисквания за действителност. От същия се установява, че между С. Г. от една страна и К. К. е възникнало валидно менителнично правоотношение, с което Кр.К. се е задължил безусловно да плати на ищеца сумата от 2000 лв., от която сума 1700 лв. – непогасена главница е предмет на иска.

По отношение на възражението на ответната страна за недействителност на ценната книга поради уговаряне на лихвен процент по два различни начина, съдът намира същото за неоснователно.В този смисъл е видно,че страните в записа на заповед са договорили при забава в плащането да се дължи лихва равна на ОЛП плюс 10 %, размерът на която лихва е определяем дори и само чрез ползване на онлайн калкулатор . Този размер на лихвен процент не противоречи на свободата на договаряне и не води и до твърдяната от ответника недействителност по см. на чл.26 ЗЗД на договорената клауза.В тази насока и ищецът е цитирал част от съдебната практика постановена от ВКС .

По същество на спора, анализа на писмените доказателства и събраните гласни доказателства, мотивира съда да приеме иска за доказан и по основание и по размер.Ангажираните от ищеца гласни доказателства, съдът кредитира като преки и кореспондиращи с вписаното в ценната книга , докато свидетелските показания , допуснати в полза на ответника съдът не кредитира. По същество на спора от показанията на допуснатия в полза на ищеца свидетел се установява факта на съхранение на издадената ценна книга и наличието на правоотношение между ответника и ищеца , докато от показанията на допуснатия в полза на ответника свидетел се изясняват само и единствено факти и обстоятелства, които свидетелят е научил от самия ответник или възприел без да може да назове дори какъв е бил наема плащан от ответника към ищеца, какъв документ и за каква сума и за какво точно е бил подписан при срещата между ищеца и ответника. От друга страна приложените по делото писмени доказателства с отговора на искова молба доказват само факта ,че ответника и съпругата на ищеца са приключили правоотношенията които са имали, но пряката връзка между наемни правоотношения между ответника и К.Г. с ценната

книга по делото не се установява .

Напротив, на база сравнителния анализ на приложения по заповедното дело запис на заповед и гласните доказателства допуснати в полза на ищеца, съдът приема че по делото е доказано , че ответникът е подписал запис на заповед за сумата от 2000 лв. в полза на поемателя и ищец по делото, падежът е настъпил . Логично съдът намира твърдението на самия ищец, че след като е погасена сума от 300 лв. чрез плащане, за остатъка от главницата е следвало да предяви заявлението си по чл. 417 ГПК само до непогасения размер от 1700 лв., което видно от заповедното дело е и сторено . Дали точно записа на заповед обезпечава устна договорка за заем на сумата от 2000 лв. за ремонт на покрива на сградата на ул. „***“ във Варна между страните по делото, съдът приема, че действително ищецът не е следвало да доказва, поради което и ангажираните от ответника доказателства – гласни и писмени не само, че не разколебават твърденията на ищеца, но и се явяват пряко ирелевантни към предмета на спора.

При така изложеното по-горе, съдът намира че предявените ОСИ са и основателни и доказани, поради което и ги уважава в пълнота по начина по който са предявени . При липса на конкретно оспорване на размерите на исковите , съдът приема, че исковите са доказани и по основание и по размер, като по отношение на размера на лихвата не са нужни и специални знания, а може да бъде пресметнат чрез онлайн калкулатор.

С оглед изхода на спора съдът присъжда в полза на ищцовата страна сторените и по заповедното и по исковото производство съдебно деловодни разноски .

По отношение на разносните сторени от ищеца, в качество на заявител в заповедното дело съдът присъжда в полза на ищеца сумата от 36,40 лв. за заплатена държавна такса и сумата от 300 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение на осн. чл. 78, ал.1 ГПК – така както са присъдени със заповед № 7127/ 17.12.202 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № 17711/2021 г. по описа на РС Варна, XLII – ри състав.

В исковото производство, видно от списъка по чл. 80 ГПК, приложен на л. 61– ви по делото , ищецът претендира два разхода – сумата от 84 лв. за платена държавна такса и 300,00 лв. – общо 384,00 лв. (триста осемдесет и четири лева). Този размер на съдебно – деловодни разноски съгласно нормата на чл. 78, ал.1 ГПК съдът присъжда изцяло в полза на ищеца, т.к. разносните по делото са установени и доказани и по основание и по размер .

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между ищеца С. Г. Г., ЕГН *****, с адрес : *** и ответника К. С. К., ЕГН *****, с адрес: ***, по отношение на ответника К. С. К., ЕГН *****, с адрес: ***, че ответникът К. С. К., ЕГН ***** ДЪЛЖИ на ищеца С. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 1700,00 лв. (хиляда и седемстотин лева) - дължима главница съгласно Запис на заповед, издаден на 24.02.2020 г. от К. С. К., ЕГН *****, за сумата от 2000,00 лв., с падеж 31.03.2021 г., сумата от 119,94 лв. (сто и деветнадесет лева и деветдесет и четири стотинки) - лихва за забава за периода от 01.04.2021 г. до 10.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението в съда - 10.12.2021 г., до окончателното погасяване на вземането, за които парични вземания заповедният съд е издал Заповед № 7127 /17.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по частно гражданско дело № 17711/2021 г. по описа на ВРС, XLII - ри състав, на осн. чл.422, ал.1 , вр. чл. 415, ал.1 ГПК и чл. 86, ал.1 ЗЗД.

ОСЪЖДА К. С. К., ЕГН *****, с адрес: *** ДА ЗАПЛАТИ С. Г. Г., ЕГН *****, с адрес : *** , СУМАТА от общо 384,00 лв. (триста осемдесет и четири лева) -сторените от ищеца съдебно - деловодни разноси в настоящото исково производство пред настоящата инстанция, както и СУМАТА от общо 336,40 лв. (триста тридесет и шест лева и четиридесет стотинки) – сторените от ищеца, в качеството му на заявител съдебно – деловодни разноси в заповедното производство частно гражданско дело № 17711/2021 г. по описа на ВРС, XLII - ри състав, на основание чл. 78, ал.1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните чрез процесуалните им представители .

Съдия при Районен съд – Варна: _____